

for dem, der jo ikke kunne være saaledes øvede i at have med det Slags Sager at gjøre, og tillige ogsaa at kunne vejlede dem med Hensyn til, hvad det er, man fra Regjeringens Side nødvendigvis maatte tage i Betragtning, hvis den skal gaae ind paa Indstillingen, have vi meent, at det vilde være ønskeligt, at Valgmændenes Forhandlinger blede førte i Nærværelse af Provsten, som kunde gjenneegaae Andragenberne med dem, men saaledes, at den endelige Afgjørelse var lagt i Valgmændenes Haand alene. Dernæst var det jo vor Tanke, at den eller de, — 1, 2 eller 3 — som det stod dem frit for at indstille, ingenlunde dermed skulde være kaldet; det skulde staae Kongen og Regjeringen frit for at cassere det Hele og derpaa indstille 3, enten de samme eller andre Ansøgere, hvoraf da Menighedsmedlemmerne skulde vælge. Paa den Maade meente vi, at man vilde opnaae saa at sige en Control fra begge Sider. Paa den ene Side vilde Valgmændene, da de vidste, at Regjeringen havde det i sin Magt at cassere deres Indstilling og maaskee indstille til Menigheden tre andre Mænd, bringes til at tage Hensyn til, hvad der fra Regjeringens Side kunde være at tage i Betragtning, men paa den anden Side vilde ogsaa Valgmændene ved at blive bekendte med Ansøgerne og de forskjellige Egenstaber, de vare i Besiddelse af, der kunde gjøre dem værdige til Embedet, være istand til at kunne føre et skarpt Tilshyn med den Maade, hvorpaa Regjeringen udfører sit Hverv, saa at ogsaa denne af Hensyn til den offentlige Mening i Sognet selv mere samvittighedsfuldt vilde tage de fornødne Hensyn til samtlige Forhold, end man maaskee ellers altid kunde forudsætte. En saadan Gjenneegaaen ved Valgmænd af de forskjellige Ansøgere og en Udpegning af, hvem der kan være den Værdigste, i Forbindelse med Provsten, er heller ikke noget Nyt her i Landet, men har været kjendt siden Ribe-Artiklerne 1542, hvorefter der skulde vælges 7 af de Bedste i Sognene, for tilligemed Provsten at bestemme, med hvem Embedet med Biskoppens Samtykke skulde besættes. Her er vel kun Tale om en Indstillingsret, men allerede det maatte paaskønnes som et stort Fremstridt,

eftersom Forholdene siden den Tid have udviklet sig. Vort Forslag giver altsaa en Forbindelse imellem, hvad der gjaldt efter den ældre Kirkeret hertillands, og hvad der endnu har holdt sig i Slesvig af denne Art, der var den almindelige for hele det danske Rige. Jeg skal endnu kun tillade mig at tilføie, at med Hensyn til Valgretten var det vor Mening, at enhver i Pastoratet bosat uberygtet Familienfader, der var Medlem af Folkekirken og var 30 Aar gammel, skulde have Ret til at deeltage i Valget. Vi fandt nemlig, at det vilde være at gaae for vidt at gaae ned til enhver myndig Mand, men at derimod et Hverv som dette, der jo var bindende saavel for det hele Pastorat som maaskee for en kommende Slægt, ikke burde lægges i Hænderne paa Andre end politisk myndige Mænd, altsaa Mænd, der have opnaaet Aldersgrænsen for Valgret til Rigsdagen eller 30 Aars Alderen. Men derimod meente vi, at naar en Mand var Familienfader, kunde den hele selvstændige Stilling, som han derved indtog, træde istedetfor Aldersgrænsen. De øvrige Betingelser, navnlig den fulde Afgang til Folkekirken Gøder, ansee vi for at være selvfølgelig, da det er kirkelige Valg, som her skulle finde Sted. Med Hensyn til de Enkeltheder, der ere omtalte i de øvrige Paragrapher, om hvorledes Valgene skulle udskrives og foregaae osv., da skal jeg ikke indlade mig derpaa, idet det naturligtvis er Punkter af underordnet Betydning, som man jo nok, naar man først er enig om Grundsetningerne, med Lethed vil kunne enes om, dersom ærede Medlemmer kunde ønske Endringer med Hensyn til eet eller andet Punkt.

Rettelser.

Sp. 6149, Lin. 17 f. o.: „Finansminister“ l. „Indenrigsminister“.

samme Sp., Lin. 16 f. n.: „for at faae“ l. „for at blive fri for“.

— 6205, Lin. 28—29 f. o.: „Stofhuset“ læs: „Stofhuusret“.